

"de geit en de zeven wolfjes"

Gerda Geit had twee jongen. Ze waren leuk om te zien en iedereen was blij met ze. Helaas ook de wolf, die kleine geitjes wel een smakelijk hapje vond. Ze had eten nodig omdat ze zeven welpjes moest voeden. Op een slechte dag was Gerda haar beide jongen kwijt. De boer, die begreep dat de wolf hieraan debet was, ging op zoek naar het roofdier en schoot haar dood. Dat deed hij in een opwelling, omdat hij het verdriet van Gerda niet kon aanzien.

Toen hij echter de welpjes om hun moeder hoorde piepen, kreeg hij medelijden en nam ze mee. Gerda keek raar op toen de boer de zeven wolfjes bij haar in de stal legde. Ze roken naar...wolf! En de wolf had haar kinderen opgegeten. Ze mekkerde van woede en verdriet en keerde haar rug naar de wolfjes toe. De wolfjes lieten haar echter niet met rust. Ze hadden honger en jammerden om eten. Gerda voelde haar gespannen uier en met een zucht ging ze liggen. Raar, ze was eigenlijk gewend staande te zogen, maar het was alsof ze begreep dat deze jongen er dan niet bij konden. Het werd een heel gedoe, want een geit heeft maar twee spenen, maar Gerda liet ze twee aan twee drinken en hield de andere wolfjes even bezig door ze te likken. Dieren kunnen, in bepaalde omstandigheden hun afkeer overwinnen. Zouden mensen dat ook kunnen?